

פרק 1

על גבעת השוויצרים

הכול התחיל אחר-צהריים אחד בכפר הקטן נְוֹה־
לימלומים. הקיץ כמעט נגמר והיום נמתח לו ארוך
ומנומנם כמו פנתר גדול ומבריק עשוי זמן. הציפורים
צייצו בעצים, הארנבות צייצו במחילות, ושועל אחד
טייל לו לאורך פסי הרכבת כשהוא שורק שיר-עם ישן
וחושב בגעגועים על שועלה שפעם אהב.

בראש גבעת השוויצרים ישבה ילדה קטנה וקראה
ספר בשם "קובלד זונה בפרסים". לילדה קראו פולי
והיא מהילדות שהייתם יכולים להיות חברים שלה.
היא היתה אלופה בריצות ובקפיצות ובפצעים על
הברכיים, ולא היה לה זמן לשטויות, ברור?
היא היתה אמיצה וישרה ונאמנה, וכשהיא צחקה, אור
השמש ניתז משיניה היפות כמו יהלומים שמחפשים
הרפתקה.
אבל היכן היו כעת הצחוק והשיניים היהלומיות?
בשום מקום, כי פולי השתעממה.

"קובלך זונה בפרסים" מלא מעללים מרגשים אבל
הוא סתם ספר, " היא התלוננה בינה לבין עצמה. "שום
דבר מרגש אף פעם לא קורה אצלנו. והחתיכת הר-
כלב העצום ההוא ג'ייק אף פעם כבר לא בא לשחק
איתי!"

למרבה הצער, זו היתה אמת. פולי לא ראתה את ג'ייק
מאז תחילת הקיץ. הו, כמה היא התגעגעה לרכוב על
גבו הפביר והשעיר ולשחק כאילו הוא סוס או ספינת
חלל!

"ג'ייקי!" היא קראה, בתקווה שבמקרה הוא בדיוק

בסביבה, משחק קלפים עם איזה עכבר שדה או משהו
- אבל שום האו של תשובה לא נשמע.
"אַנְחָה", "נְאֻנְחָה פּוֹלִי בְאַנְחָה. "קודם אין שום
הרפתקאות, עכשיו אין שום ג'ייקִי. זה פשוט לא
פִּיר." "

ובזאת היא נשכבה על גְּבֶהּ בעשב הגבוה. השמש
חיממה אותה, ועד מְהֵרָה היא שטה, צפה לה...

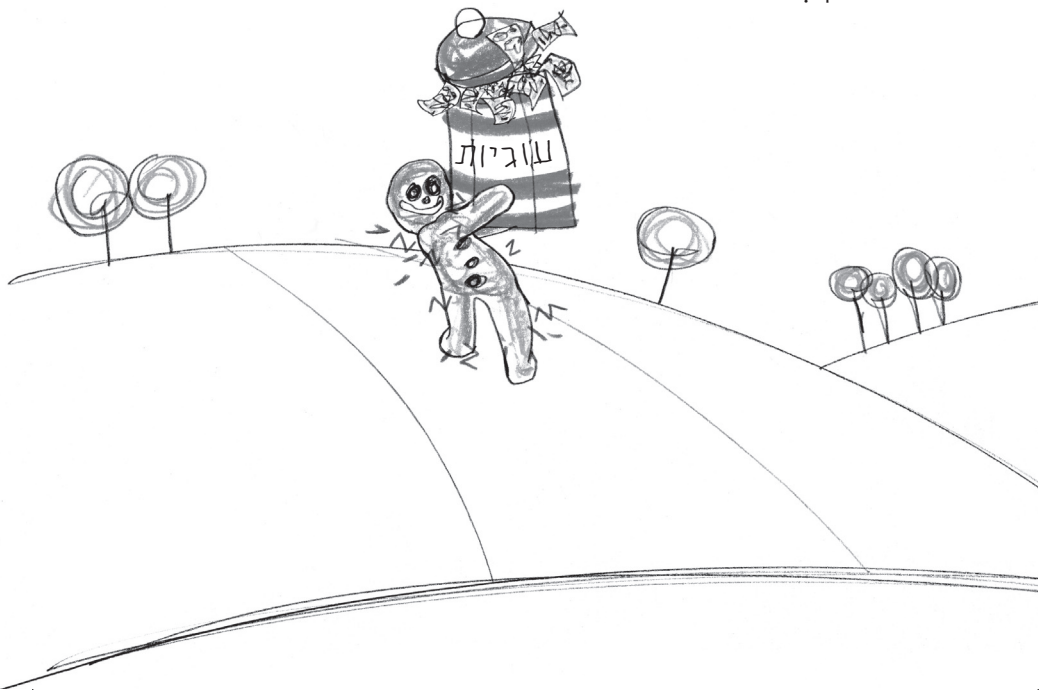
כשפולי התעוררה, השעה כבר היתה מאוחרת והיום
השמין מרוב צללים. רוח קלה לחשה סודות בין
השיחים, והאור היה כולו מוזר וזהוב, מלא קסם
ומסתורין ורִפְרָפִים מעופפים.

”איזה מין מוזרות זו?” לחשה פולי. שערותיה
הסתמרו וזרועותיה התכסו עור ברוזו. היתה הרגשה
שמהו עומד לקרות.

ואכן, באותו רגע קרה משהו. דמות קטנה הופיעה
במעלה גבעת השוויצרים. זה היה האיש הקטן והמוזר
ביותר שפולי ראתה אי־פעם. בתור התחלה, גובהו
היה בסך הכול 15.24 סנטימטר. וכולו היה עשוי בצק
עוגיות, עם צימוקים במקום עיניים. והיו לו שרירים
חשמליים, שבזכותם הוא יכול להתנועע כמוני או
כמוכם, וניצוצות כחולים עפו ממנו בכל פעם שהוא

זז. וחויץ מזה, הוא החזיק בידיו קופסת עוגיות ענקית,
שכולה היתה מלאה כסף. כידוע לכם, כסף שווה המון
כסף. ובתוך הקופסה שהחזיק היה המון המון כסף,
וזאת עובדה.

"שָׁלוֹם, " אמר המוזרן הקטן ודילג לעבר פולי. "אני
הוא אֶלן טיילור."

"אני פולי, " השיבה פולי בפליאה. "האם הגעת מארץ
הפיות הקסומה של החלומות, שבה לימונדה זורמת
כמו נהר והרחובות מרוצפים חד־קַרְנִים?"
"כבקשה אל תצחקי עלי, " אמר אֶלֶן טיילור.
"אף פעם לא ראית איש ביסקווִיט עם שרירים
חשמליים?"
"צִטְעַרְת, לא ראיתי, " השיבה פולי במבוכה. "אני
רק בת תשע. ולא התכוונתי לצחוק עליך."

"טוב, בסדר, השיב המאָפּה הפּטפּטן. "הנה, קחי
קצת כסף כדי שנוכל להיות חברים!" אמר והושיט לה
חופּן שטרות.
"מה, אני לא צריכה ת'כסף שלך, נדהמה פּוּלי. "אני
אהיה חברה שלך גם בלי זה."
"העולם לא עובד ככה, אמר אָלן טיילור בעצב
ודחף את הכסף בחזרה לתוך הקופסה. "אבל לפחות
בואי לְמסיבה שלי מחר, הוא הוסיף והתעודד. "בדיוק

עברתי לגור כאן בכפר ובניתי לי אחוזה ענקית ממש
פה על ראש הגבעה. תראי! היא ענקית כדי שאוכל
להרשים אנשים ולאסוף המון חברים. היא ענקית.”
פולי הרימה את מבטה, ואכן ראתה אחוזה, כולה
נוצצת ובוהקת לאור המוני זרקורים.
”בחיי!” היא קראה. ”היא מספיק גדולה בשביל
מלך! או שני מלכים קטנים. הם יכולים לגור בה יחד
ולשחק מחבואים.”

"אבל כולה שלי!" צחק אָלן טיילור. "אני כל כך עשיר! אני כל כך עשיר!" הוא שר וריקד פה וכה בעשב, בעודו משליך שטרות כסף על פְּנִימַת עלים חולפת. "את אוהבת אותי, פּוֹלִי? רוצה קצת כסף?" "הרגע אמרתי לך, ענתה פּוֹלִי בתקיפות. "על זה לא בונים חֲבֵרוֹת."

"ברור שכן," השיב אָלן טיילור בפנים זעופות. "אבל תקשיבי. בואי מחר אחר־הצהריים, לפני תחילת המסיבה. אני אראה לך את הבית שלי וככה אני ארשים אותך."

טוב, האמת היתה שפולי באמת רצתה לראות מה יש בתוך הבית המדהים. ואָלן טיילור מצא חן בעיניה, למרות שהוא היה קצת מבולבל בענייני כסף וחגירות. היא אמרה לו יפה תודה. אחר כך היא ניסתה לקוד קידה אבל היא לא ידעה איך, אז היא רק ניענעה בזרועותיה וצעקה, "קידה!" וקיוותה שזה מספיק טוב. "כמעט הצלחת", עודד אותה אָלן טיילור. "טוב, כדאי שאֵלך עכשיו. יש עוד המון אנשים שצריך להזמין ולהרשים!"

והוא רץ משם על רגליו הקטנות והפריכות. פולי
היתה נרגשת כל כך, שלא היו מילים בפיה. אז במקום
מילים היא אמרה מספרים.
"12! 93! 114!" היא אמרה בדרך־פה חזרה הביתה,
ועד מְהֵרָה היא ישנה במיטה שלה וחלמה על אנשי
עוגיות ומסיבות וכל מיני דברים נפלאים.